

Roadele învierii

Ioan 12.20-24; Evrei 2.6-15

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 12.20-24; Evrei 2.6-15

Ioan 12.20-24: Și erau niște greci dintre cei care se suiseră să se închine la sărbătoare; ei s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și i-au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.” Filip s-a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus. Dar Isus le-a răspuns: „A sosit ceasul să fie preamărit Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă.

Evrei 2.6-15: Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: „Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Toate le-ai supus sub picioarele lui.” Dar, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut „pentru puțin timp mai prejos decât îngerii”, încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci atât Cel care sfințește cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, El nu Se rușinează să-i numească „frați”, zicând: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Îți voi cânta laudele în mijlocul adunării.” Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El.” Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!” Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș le ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.

Scopul prelegerii

În această prelegere dorim să studiem unele rezultate ale învierii. Să vedem toate rezultatele într-o seară ar fi oricum imposibil. Ne vom ocupa în mod deosebit cu două aspecte ale acestor rezultate, și anume, o dată cu privire la gloria lui Dumnezeu, și apoi cu privire la binecuvântarea pentru toți ai Săi.

Domnul Isus singur în viața Sa

În primul rând vrem să constatăm că până în momentul învierii Sale Domnul Isus a fost singur, atât în viața Sa minunată, trăită spre bucuria lui Dumnezeu, cât și în moartea Sa fără asemănare pe cruce. El a fost singur chiar până în momentul când a ocupat public locul Său ca Omul înviat pe pământ și Dumnezeu a îndreptat atenția spre realitatea învierii Sale și spre tot ce era legat de aceasta. El era un Om singuratic, viața Lui a fost o viață retrasă, frumoasă, unică în felul ei, dar nu era nimeni cu El. Da, este adevărat, că El a ales și a chemat pe ucenicii Săi, pentru ca ei să fie cu El. Dar ca să-L însoțească cu adevărat de fapt ei nu au făcut-o niciodată. El era de neimaginat singuratic. El nu a adus pe nimeni la nivelul Lui. El a călătorit singur prin lume. Aceasta este ceea ce a caracterizat în mod deosebit cărarea acestui Om unic în felul Lui. El era inegalabil în mărturia acestei vieți extrem de frumoase. Dar nici nu s-a găsit pe pământ un Om asemenea Lui. Însă aceasta nu înseamnă, că El nu a simțit

nenorocirea și lipsa și a fost indiferent de ceea ce a întâmpinat pe drumul Său. El a făcut aceasta, cum nimeni altul nu putea s-o facă, dar cu toate acestea El era singur.

Domnul Isus singur în moartea Sa

Și nu este nevoie să spun că în moartea Sa El a fost și mai singur. Acolo El a intrat într-o singurătate, care a coborât mai adânc decât cineva dintre noi își poate imagina. Vorbesc acum în mod deosebit despre acel moment care le-a depășit pe toate, când El pe cruce era părăsit de Dumnezeu. Niciodată nu a existat o singurătate ca aceasta. Din tot timpul vieții Sale, în momentul acesta era despărțit de toți, cu privire la oameni. Un singur lucru era, și acesta era părtășia cu Tatăl și învierea dată de Tatăl. Vă amintiți de acele cuvinte, acele cuvinte impresionante: „Iată, vine ceasul și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16.32) Dar la cruce, unde El a întâmpinat judecata unui Dumnezeu sfânt față de păcat, unde El S-a expus tuturor consecințelor judecății divine asupra păcatului, unde El a băut paharul îngrozitor, luându-l din mâna Tatălui, unde El a întâmpinat toate cerințele drepte și sfinte ale lui Dumnezeu și unde El a permis, ca să zicem așa, ca sabia dreptății divine să pătrundă în propria Lui inimă, acolo El a intrat într-o singurătate pe care buzele omenești nu o pot descrie. El era singur, așa cum nimeni n-a fost singur, El a băut acel pahar îngrozitor, El a coborât singur în moarte, și când acel Trup sfânt a fost pus în groapă, când El a fost pus în acel mormânt care niciodată nu a văzut putrezirea unui om (și Dumnezeu a rezervat această onoare deosebită pentru trupul lui Isus), atunci El era singur acolo.

Domnul Isus mai întâi singur în învierea Sa

Și chiar în cele mai dintâi clipe ale învierii Sale El Se află în împrejurări ca cele de exemplu prezentate simbolic în acel măreț capitol 23 al cărții Leviticul. Acest capitol vorbește despre snopul legănat, acel snop al primelor roade, care era legănat înaintea Domnului în desăvârșirea lui proprie măreață. Nu era însoțit de nici o jertfă pentru păcat, însă era însoțit de un număr complet de jertfe de un miros plăcut. Era acolo jertfa de ardere-de-tot și jertfa de mâncare – jertfa care vorbește despre desăvârșirea Lui în viața Sa și jertfa care vorbește despre desăvârșirea misiunii vieții Sale – dar nu era nici o jertfă pentru păcat. De ce? Deoarece Hristos putea fi arătat înaintea lui Dumnezeu în propria Sa persoană, în lipsa Sa totală de pete, în sfințenia și desăvârșirea Sa. Și aceasta a fost arătat! Dar când vedem aceasta în cartea Leviticul 23 și vedem darul celor dintâi roade ale recoltei din Canaan, ceea ce creștea în țară și ce aparținea țării – atunci când acestea au fost recoltate de Israel, ei trebuiau să le ia în dimineața de după sabbat, în ziua a opta, în prima zi a săptămânii trebuiau să le lege în toată desăvârșirea frumuseții lor proprii înaintea Domnului. Acolo, preaiubiți frați și preaiubite surori, a fost de asemenea o singurătate.

În primele momente ale învierii Sale ca Întâiul rod El era acolo absolut singur în desăvârșirea unică în felul ei a ceea ce Îi era propriu Lui. Aceasta este ceea ce bucură inimile noastre așa de mult, când citim Leviticul 23 ca model al învierii Domnului Isus. Acest eveniment aduce cu sine tot ce urmează după aceea. Era arvuna, siguranța, măsura și exemplul a ceea ce trebuia să urmeze. Dar mai era ceva unic la acest snop legănat. Aici, așa cum am spus, nu era necesară nici o jertfă. Numai jertfa de ardere-de-tot și jertfa de mâncare erau acolo cu mirosul

lor plăcut, viața și misiunea vieții în desăvârșirea lor dublă, totul era legănat înaintea Domnului.

Domnul Isus nu mai este singur

Însă acum sosise momentul când singurătatea lui Isus se sfârșise; de acum încolo El nu mai este singur. Și de aceea m-am referit la acest frumos capitol 12 al evangheliei după Ioan, unde Domnul prin cuvinte impresionante face o afirmație în privința aceasta. Care era aici planul secund al situației? Totul era pregătit pentru gloria Împărăției, așa se părea. Pentru un moment Israel îl primise, națiunile veniseră și voiau să-L vadă; așa cum va fi odată în viitor. Duhul ne dă în toate acestea un tablou frumos al gloriei care va veni. Israel este acolo, națiunile sunt acolo și Hristos este acolo ca Centru. Chiar dacă numai pentru un moment scurt era o primire slabă de către poporul Său – și desigur din punct de vedere istoric a fost așa – sau era o simplă curiozitate a grecilor, care veniseră la sărbătoare să se închine, că voiau să vadă pe Acel minunat, era totuși așa, că Împărăția în toată slava ei și în tot ce este legat de ea a trecut pe dinaintea ochilor Domnului demn de slavă. Deci era o situație din viața Domnului, în care cel mai puțin s-ar fi putut gândi că Domnul era singur. Niciodată nu au fost mai mulți oameni în jurul Lui cu atâta entuziasm și interese. Și acum ia seama la cuvintele: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24). Aceasta este tocmai ceea ce am văzut, El era singur – singur în desăvârșirea Lui, singur în toate valorile mari în care era El în persoana Sa înaintea lui Dumnezeu tot timpul vieții Sale. Însă acum, ia bine seama: „Dar, dacă moare, aduce multă roadă.”

Și aici găsim primul lucru care are a face cu roada învierii Sale. Și este un adevăr măreț pentru inimile noastre. Cu el trebuie să ne ocupăm! Domnul se pronunță în cuvintele acelea cu privire la ceea ce El în harul Său voia să facă din noi. Noi înșine suntem o parte a rezultatelor morții Sale prețioase. Noi suntem roadele ei. Suntem o parte a acestui rod! În ceea ce privește istoria noastră actuală, ca să zicem așa, noi am rezultat din Hristos Cel înviat. Noua noastră origine este în Hristos Cel înviat. Acest început nou, pe care Dumnezeu ni l-a dăruit în harul Său minunat, își are originea în învierea Domnului Isus. Aceasta este o chestiune complet nouă, care a început acum în acel Om înviat. Și ca atare noi am luat naștere din moartea Lui.

Această moarte a închis ușa la tot ce a fost mai înainte. Această moarte a terminat întreaga istorie anterioară a omului. Fie că este vorba de timpul sub providență sau de timpul sub Lege – orice ar fi, moartea a încheiat aceste faze înaintea lui Dumnezeu. De aceea noi avem a face cu o chestiune absolut nouă. Și ce situație uimitoare este aceasta pentru noi. Să ne gândim numai la demnitatea locului pe care Dumnezeu în harul Său minunat și puterea răscumpărării ne-a așezat: că tu și eu, preaiubiți frați și preaiubite surori, suntem uniți pe baza lucrării Domnului Isus, uniți cu El în moartea Lui, uniți cu El în toate binecuvântările minunate ale morții Sale, că noi suntem acum uniți cu El, da, că noi suntem făcuți una cu El. Căci eu vorbesc de faptul că noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos, înviați împreună cu El și așezați împreună în locurile cerești în Hristos Isus, așa cum vedem aceasta în Efeseni 2. Aceasta aduce cu sine atât gândul unității cât și gândul unei creații noi. Este o chestiune cu totul nouă, o istorie nouă. Dar ea este rodul morții Lui. Și aceasta este ceea ce noi am devenit prin har, noi, cei care credem în Numele Lui, noi, rodul morții Lui! Noi am rezultat din acel bob de grâu – spun aceasta cu reverență – acel grăunte, care era în hambarul lui Dumnezeu și

singurul care putea să aducă această nouă recoltă minunată spre slava lui Dumnezeu.

Istoria primului om încheiată judiciar

Deci, în deplină concordanță cu aceasta sunt cuvintele, care în Evrei 2.11 sunt aplicate profetic la El. Duhul lui Dumnezeu spune: „Atât Cel care sfințește cât și cei care sunt sfințiți sunt dintr-Unul.” Cum așa? Da, acolo este *o societate* înaintea lui Dumnezeu. Dacă vrei să exprimi cu alte cuvinte: acolo este *o mulțime* înaintea lui Dumnezeu. Și tocmai acesta este punctul. Prin aceea că Hristos S-a coborât și a luat parte la vechea rânduială a existenței noastre? Niciodată! Aceasta ar înjosi pe Hristos, și tocmai aceasta este rătăcirea acelei învățături care afirmă că o unitate a avut loc prin întrupare. Ea degradează pe Hristos, deoarece ea leagă pe Hristos cu omul păcătos. Ea leagă pe Hristos în toate desăvârșirile Lui cu oamenii în toate păcatele lor și în răutatea lor și îndepărtarea lor de Dumnezeu.

Nu, Hristos prin moartea Sa prețioasă a terminat pentru totdeauna din punct de vedere juridic istoria omului, a omului pe care Moise în școala sa a Legii nu a putut să-l supună. Căci această încercare nu a adus altceva decât numai a adus la lumină toată păcătoșenia omului. De aceea crucea a încheiat din punct de vedere juridic această istorie înaintea lui Dumnezeu. Nu mă interesează absolut deloc aici ce aduc oamenii împotriva în această privință; pentru credință, crucea a încheiat pentru totdeauna juridic înaintea lui Dumnezeu istoria primului om. Domnul Isus Hristos era Omul al doilea și ultimul Adam, și în legătură cu aceste două expresii sunt adevăruri adânci și binecuvântate, căci ele nu exprimă același lucru. Este vorba de două aspecte total diferite ale slavei Domnului. El era Omul al doilea, deoarece El a înlocuit pentru totdeauna pe primul om, și El era ultimul Adam, deoarece niciodată după El nu va mai fi o altă rânduială a omului. El este Omul al doilea, deoarece El a înlocuit pentru totdeauna istoria primului om, și El este ultimul Adam, deoarece în această nouă rânduială a învierii El este singura rânduială a omului înaintea lui Dumnezeu. Acum există numai *o singură* rânduială a omului înaintea lui Dumnezeu și aceasta este ultimul Adam.

„Frații Mei”

Să observăm acum, că Domnul Isus a adus pe ucenicii Săi pe acest loc nou al învierii înaintea lui Dumnezeu, și din această cauză El poate să-Și revendice dreptul de proprietate asupra lor. De aceea se spune despre ei în Evrei 2.11: „Sunt (toți) dintr-Unul”. El i-a dus acolo, El i-a adus pe acest loc nou, așa că ei pot sta acolo. Avem parte de binecuvântare, când ne gândim la aceasta. Să păstrăm cu tărie în inimile noastre: nu prin coborârea Lui la noi, acolo unde eram noi, ci prin moartea Lui El ne duce la propriul Lui loc nou de înviere, binecuvântat, înaintea lui Dumnezeu.

Și ascultă ce a spus El profetic în Psalmul 22 și istoric în evanghelia după Ioan 20: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”. Imediat după ce suferințele morții au trecut și crucea a devenit o mare realitate, de îndată ce toată chestiunea s-a terminat pentru El, de îndată ce El singur a mers pe cărarea morții, singur a îndurat judecata – după ce toate acestea au fost înfăptuite – ascultă cuvintele frumoase, care deseori au produs bucurie inimilor noastre: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei”. Da, niciodată înainte El nu a avut frați – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El are acum! Gândește-te numai, ce moment era acesta pentru inima Domnului. În acest cel mai

devreme moment, când El a fost auzit pe locul pe care ajunsese prin moarte, auzit dintre coarnele bivolului (o expresie care exprimă în forma cea mai profundă suferința morții) – El a fost auzit, și aceasta merge desigur până la înviere, când El spune: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei. Te voi lăuda în mijlocul Adunării.” Și apoi aceasta merge mai departe, până la rezultatul deplin: „În Adunarea cea mare Te voi lăuda”.

Deci, toate acestea sunt roade mari și prețioase ale triumfului și biruinței Domnului nostru Isus Hristos, ale Celui înviat. Dar menționez aceasta acum, ca să vă arăt ce s-a petrecut scurt timp după aceea, după ce singurătatea Domnului Isus Hristos a trecut. El nu mai este singuratic, nu mai este singur. El a fost așa, după cum am văzut – preamărit să fie Numele Lui pentru aceasta – atât în viață cât și în moarte. Dar acum El are o societate, care este legată cu El, o societate nouă; pe aceia, pe care El îi numește rod al morții Sale, aceia, pe care El îi strânge în jurul Lui și despre care El spune: „Ei toți sunt dintr-Unul”, și El îi numește „frați”.

La cine se arată Cel înviat mai întâi?

Vă veți aminti cum ce s-a spus profetic de David în Psalmul 22 a devenit realitate istorică în Ioan 20, când Domnul a vorbit Mariei Magdalena, ei, cea pentru care lumea fără El nu mai avea nimic de oferit. Ne bucură să știm, că acolo era cineva care nu putea fi fără El, a cărei inimă era deznădăjduită fără Isus. Pentru ea nu mai era nimic pe lume. Petru și Ioan, ca și ceilalți, aveau căminele lor, dar pentru Maria pământul acesta era un gol, o pustie fără Isus. Și aceasta este ceea ce El prețuiește, că El Însuși este totul pentru noi, că El este nu numai o necesitate pentru mântuirea veșnică a sufletului nostru sau ca să scăpăm de judecata care va veni, ci că El este cu adevărat totul pentru noi.

Este El totul pentru noi? Nu numai puțin? Nu numai Mântuitorul? Este El cu adevărat totul? Pentru Maria El era în orice caz totul și El vine și Se arată ei. El Se arată mai întâi persoanei pentru care El era totul. Gândește-te încă o dată la valoarea pe care El o acordă dăruirii. Nu este vorba să faci lucruri mari pentru El. Nu acesta este înțelesul dăruirii! Sunt mulți oameni care fac lucruri mari pentru Domnul și care nicidecum nu s-au dăruit. Da, probabil ei pot fi realmente cei mai serioși, și eu nu doresc să subapreciez aceasta. Sunt așa de puțini care sunt cu adevărat și realmente pentru Domnul, că mă tem să subapreciez ceva care se face. Însă noi trebuie să numim lucrurile pe numele lor adevărat. Și dăruirea – aceasta este o inimă care prețuiește pe Hristos mai mult decât orice altceva din lumea aceasta, o inimă care Îl are pe El Însuși ca subiect. Și El Se bucură să se reveleze unei astfel de inimi.

Medierea vieții de înviere la ucenici

Și acum, privește! Mărturia ei adună pe ucenici. O femeie sărmană, slabă – este adevărat -, ea nu era un predicator și totuși uită-te la slujba ei. Slujba ei a fost cea care i-a adunat pe ucenici. Și când ei erau strânși laolaltă prin cuvântul pe care ea l-a spus despre învierea Lui, cum El i S-a arătat ei pentru prima dată, deodată El Însuși stă în mijlocul lor ca să împlinească istoric făgăduința făcută profetic în Psalmul 22, ca să vestească toate lucrurile minunate, să vestească pacea. El le spune: „Pace vouă!”, pace ca rod al morții Sale. Pace, așa cum ea este vestită în învierea Lui, aceasta este primul lucru.

Și apoi El le spune: „Primiți”, nu(!) „pe Duhul Sfânt” (cu articol), ci: „Primiți Duh Sfânt” (fără articol). Aceasta înseamnă, El le face parte de propria Lui viață de înviere. Eu cred că motivul pentru care Domnul Isus folosește expresia „Primiți Duh Sfânt” este acela, că Duhul lui Dumnezeu este puterea a tot ce Hristos ne dă, și de aceea respirația vieții de înviere este legată aici cu Numele care va fi puterea acestei vieți, Duhul Sfânt. Dar ceea ce El le-a dat cu adevărat acolo ca Cel înviat, ca ultimul Adam și ca Duhul dătător de viață din 1 Corinteni 15, era propria Lui viață în puterea învierii.

Și acum ucenicii erau pentru prima dată în posesia vieții veșnice. Ei nu aveau încă pe Duhul Sfânt, dar aveau acum viața veșnică. Ei o posedau prin puterea lucrării Lui de răscumpărare și prin vestirea acestei vieți noi minunate. Ea le-a fost insuflată prin gura Aceluia care era înviat dintre morți. Ei aveau deja viața nouă, dar acum ea era viața pe care Ioan o denumeste „viață din belșug”.

Savurarea practică a vieții veșnice

Recunosc, că noi vom constata diferențe mari dacă ne gândim la realizarea practică a acestei realității în zilele noastre. Dar noi trebuie să privim învățătura din Scriptură și nu experiențele credincioșilor. Este o mare greșeală să ascuți experiențele oamenilor, în loc să privești în Scriptură. Scriptura trebuie să ne vorbească despre adevărul lui Dumnezeu și nu experiențele și nici temerile conștiinței acelor care probabil au fost greșit învățați. Dacă vrei să știi ce vrea să spună Dumnezeu, atunci trebuie să afli din această Carte și nu de la inimile oamenilor! Oricât de valoroasă ar fi experiența în realizarea practică a lucrurilor lui Dumnezeu, sunt totuși totdeauna lucruri pe care noi încă nu le-am practicat, și unde se găsesc aceste lucruri? În Cuvântul Său propriu.

O societate nouă cu Hristos

Așa împlinește Domnul prima parte a cuvântului Său. El stă – simbolic – în mijlocul Adunării; El vestește pace în mijlocul ei. Ca ultimul Adam face parte de viața de înviere, și El îi trimite în lume cu această putere, așa cum Tatăl Său L-a trimis: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.» Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt«” (Ioan 20.21,22). Totul este legat cu învierea. Noi suntem rod al morții Lui. Noi suntem o societate nouă, pe care El a adus-o în poziția Sa nouă înaintea Dumnezeului Său. Acolo noi ne aflăm ca și copii, așa că El ne recunoaște ca frați ai Lui. El spune despre noi: „Ei sunt frații Mei”, așa cum a spus Mariei: „Du-te la frații Mei” – Eu am acum alții, care sunt legați cu Mine – „și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”

Rezultate individuale și comune ale învierii

Dar mai sunt și alte roade ale învierii Domnului Isus Hristos, care sunt mai mult de natură comună. Până acum am vorbit mai mult despre aspectul individual. Sunt rezultate care se referă la noi ca persoane individuale, deoarece noi ca și copii ai lui Dumnezeu suntem capabili să spunem lui Dumnezeu: „Ava, Tată”, ca să folosim cuvinte lui Hristos. Desigur aceasta este o relație individuală. Dacă privim din această latură, ca de exemplu în epistola către Coloseni,

acolo este vorba de persoane individuale. Viața de înviere în epistola către Coloseni este îndreptată spre persoane individuale. Nu este vorba de relații corporative. Eu nu cred că aceasta este același lucru ca atunci când noi împreună am fost aduși la viață cu Hristos în epistola către Efeseni. Acolo avem un cu totul alt aspect, și anume acela, care este corporativ, acolo sunt roade corporative. Ca să arăt ce sunt aceste roade corporative, doresc să îndrept atenția la finalul capitolului 1 din epistola către Efeseni.

Hristos Însuși a înviat în puterea divină

Găsim în Scriptură, că despre Hristos se vorbește ca despre Acela care în propria puterea *înviat* dintre morți, dar despre El se vorbește și ca despre Unul care *a fost înviat* dintre morți. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ambele sunt adevărate. El a fost înviat, și El a înviat. El era Fiul lui Dumnezeu înainte de toate timpurile și de toate lumile, și cu toate că El a coborât ca Om, El nu a încetat să fie Dumnezeu, atunci când a devenit Om. Îl vedem ca Persoană divină spunând iudeilor: „Dărâmați Templul acesta și în trei zile Îl voi ridica.” Aceasta vorbește aici despre desfășurarea propriei Sale puteri ca Dumnezeu cel puternic, ca Fiul lui Dumnezeu, ca Persoană divină, care putea să învieze. El era Acela care dă viață morților, dar și El Însuși a înviat dintre morți, așa cum se spune în Scriptură: „Domnul a înviat dintre morți”, „Domnul a înviat cu adevărat”. Aceasta era mărturia cu care s-au salutat ucenicii în dimineața învierii.

Hristos a fost înviat dintre morți și ca Om

La sfârșitul capitolului 1 din epistola către Efeseni găsim pe Domnul Isus ca Om. El este văzut acolo ca Omul glorificat, care a înfăptuit totul spre gloria lui Dumnezeu. El era singurul care putea încerca să facă aceasta și care putea să ia asupra Lui misiunea să justifice pe deplin întreg caracterul sfânt și drept al lui Dumnezeu și să asigure gloria Sa. Și – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – Dumnezeu a găsit în El un Om pe care El putea să unească toată gloria Sa, și El a unit toată gloria Sa pe El!

Așa este deci El în Efeseni 1, Omul glorificat, și puterea lui Dumnezeu coboară la mormântul în care era Domnul Isus, Îl înviază și Își revendică dreptul asupra Lui. Apostolul se roagă ca ochii inimilor credincioșilor din Efes să fie deschiși, pentru ca ei să cunoască nemărginita mărime a puterii Sale, „pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.” Dacă tu și eu ne gândim la puteri și domnii și stăpâniri și autorități, atunci noi nu ne putem gândi în afara acestora. Acestea sunt expresii care ne pun granițe. Însă ele sunt tocmai platforma deasupra căreia El Se ridică. Duhul nostru slab eșuează aici, să înțeleagă aceasta. Dar privește mărimea binecuvântării: „... mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate.” Și ce mângâiere este aceasta pentru inimile noastre, care au gustat ceva din dragostea Sa, să privească această Persoană, care S-a coborât mai jos de tot ce se vede, că Ea este acum înălțată mai presus de toate.

Dacă citesc Efeseni 1, ah, ce lucrare este aceasta pentru inimă și pentru sentimente! Cât de mult ne bucurăm, când ne gândim la Acela care a fost călcat în picioare de oameni, care S-a

coborât mai prejos de toate, da, Cel pentru care nu era nici o apărare, în al cărui piept a pătruns sabia judecății, Cel care a băut acel pahar îngrozitor, care Însuși S-a dat la moarte și care S-a dat la tot ce era în legătură cu judecata dreaptă asupra păcatului, că Dumnezeu S-a coborât la El, când totul a fost terminat, și că El Însuși L-a înviat pe Isus și L-a așezat „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare.” Nu este aceasta o bucurie pentru fiecare care a cunoscut și a gustat dragostea Sa? Toate sunt sub picioarele Aceluia care odinioară a fost călcat în picioare, ale Omului care S-a coborât în moarte. Și Lui l-a fost dat în înviere și în mod deosebit prin înălțarea la cer și gloriificarea Sa să fie și Cap peste toate – și aceasta ca Om!

Acest aspect doresc să-l accentuez în mod deosebit înaintea voastră. Eu văd desigur valoarea și gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu și mă bucur să mă gândesc la El în gloriile Lui ca Fiu al lui Dumnezeu. Dar noi nu vrem să trecem cu vederea nici o parte din gloria Lui. Să ne amintim: aici în Efeseni 1 nu este vorba de problema demnității Persoanei Lui. Aici este vorba de faptul că El are drept la această glorie ca Om. Și El a pretins lui Dumnezeu să-L înalțe și să-L glorifice și ca Om pe locul cel mai înalt din cer (Ioan 13). Nu este aceasta ceea ce își doresc inimile noastre? Creștinismul, accesul nostru la creștinism și legătura noastră cu el depinde de aceste teren nou al învierii și de locul înalt, pe care Hristos l-a primit acum, la care El are acum dreptul și pentru care era și bucuria lui Dumnezeu să-L așeze într-o dreptate de nedepășit. Și dacă tu nu înțelegi acest loc nou, pe care l-a primit Hristos ca Om glorificat pe baza a ceea ce El a înfăptuit, atunci tu niciodată nu vei înțelege ce este creștinismul cu adevărat. Creștinismul este legat cu aceasta, el este un teren cu totul nou, și noi găsim pe Hristos acolo ca Om, ca și Cap peste toate pentru Adunare, care este trupul Lui.

Puterea învierii, care a lucrat pentru Hristos, lucrează și pentru noi

Vin acum la cele referitoare la lucrurile comune, cu toate că nu doresc să intru în detalii referitoare la învățătura cu privire la aceste lucruri. Dar desigur în mod normal nu poți avea un trup, dacă nu există capul trupului. Și aici găsesc puterea lui Dumnezeu, care lucrează în moarte, pentru ca din moarte să scoată pe singurul Om care L-a glorificat vreodată și putea să-L glorifice, și să-L înalțe și glorifice la dreapta Sa, ca și Cap peste toate ale Adunării, care este trupul Lui. Și acum, fii atent, ce urmează acum! În capitoul 2 găsești aceeași putere lucrând în mădularele trupului lui Hristos, și noi suntem împreună aduși la viață cu Hristos, înviați împreună și ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus. Aici ai consecințele. Desigur eu nu spun: consecințele numai ale învierii; însă consecințele care puteau veni abia după ce învierea era o realitate. Căci înainte ca aceasta să poată deveni eficientă, trebuia să aibă loc învierea dintre morți. Observă că Biserica (și în privința aceasta vorbim despre această relație corporativă mare) nu se bazează pe înviere, ci pe înălțarea la cer. Desigur, pentru a avea înălțarea la cer trebuie să aibă loc învierea. Dar de ce este ea întemeiată pe înălțarea la cer? Deoarece ea aștepta prezența Lui într-o scenă a înălțării și gloriei, pentru ca Mângâietorul, Duhul Sfânt, să poată fi trimis jos pe pământ de un Om glorificat. Și Duhul Sfânt este Cel care a alcătuit Biserica și a botezat pe credincioși să alcătuiască *un singur* trup. De aceea Hristos trebuia să fie în cer, înainte ca Duhul Sfânt să poată veni pe pământ. „Duhul nu era încă”, așa

se exprimă Scriptura, „pentru că Isus nu fusese încă glorificat”.

Deci acesta este una din primele mari roade comune, pe care noi le-am primit în legătură cu învierea Domnului Isus. Aceasta are într-adevăr a face și cu înălțarea la cer, care este numai un pas mai departe, însă învierea este o necesitate absolută pentru aceasta. Căci dacă El a murit, pentru ca în cruce să pună baza pentru gloria lui Dumnezeu, atunci El trebuia și să învieze, pentru ca să fie înălțat la cer. De aceea în Efeseni 1 îl găsim „înviat” și „înălțat mai presus de orice stăpânire și orice autoritate”. Și în capitolul 2 găsim aceeași putere, care lucrează învierea mădularelor trupului, legate cu Capul, aduse la viață împreună cu Hristos, înviate împreună cu El, așezate împreună în locurile cerești – nu ca unii care sunt așezați direct împreună *cu El*; căci noi nu suntem încă efectiv *cu El* acolo, ci *în El*.

Cei adormiți sunt prin înviere în mod deosebit legați cu Hristos

Hristos, Cel dintâi dintre cei adormiți

Acum doresc să amintesc o altă consecință a învierii lui Hristos – și una foarte mângâietoare. Și aceasta este siguranța învierii tuturor acelor care sunt ai lui Hristos. În Scriptură există o legătură minunată între un Hristos înviat și aceia care au adormit. Pentru mine nu există nimic mai prețios, când mă gândesc la sfinții care au adormit în Hristos, decât să văd cum se vorbește despre ei în Scriptură. Să luăm de exemplu un loc ca acela din 1 Corinteni 15: „Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți”. Un Hristos înviat și aceia care au adormit – nu este aceasta o legătură binecuvântată? Când stăm la mormintele acelor pe care i-am iubit în lumea aceasta, și când noi tot ce este muritor în ei predăm nu mormântului nesimțitor, ci pazei lui Dumnezeu, pazei lui Hristos, Aceluia care are cheile morții și ale locuinței morților și cheile mormintelor poporului Său și El le va deschide, când va veni – când noi predăm în paza Lui trupul unui prieten preaiubit, ce mare mângâiere este să știi că există această legătură între cel adormit și Hristos Cel înviat. „Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți.”

Chiar și faptul învierii însuși dovedește această legătură

Și chiar și atunci când apostolul vorbește despre realitatea învierii, el spune: dacă nu ar fi o înviere a morților (voi știți desigur, că unii din corinteni tăgăduiau învierea), atunci Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică. La ce folosește credința într-un Hristos care a murit și nu a înviat? Voi sunteți încă în păcatele voastre. Și nu este nici o dovadă că lucrarea a fost înfăptuită și că Dumnezeu a fost glorificat. Și aceia, care au murit în Hristos, sunt pierduți. – Priviți cât de mult iubește el să păstreze legătura între Hristos ca Cel înviat și sfinții adormiți.

Mângâierea cuprinsă în această legătură

Pentru mine aceasta, cu cât mă gândesc mai mult la ea cu atât este mai prețioasă, și vreau să vă spun ce este așa de mângâietor în aceasta. Deseori, când plecăm de la mormânt, de la această scenă a morții, atunci inima sărmană primește un sentiment că a lăsat ceva în urma ei. Dar voi vedeți, este de fapt cu totul altfel. În realitate înseamnă că mai dinainte vezi acel

moment minunat, glorios, momentul, pe care noi toți îl așteptăm – când El va arăta puterea Sa ca Cel care din morți face vii, și când toți ai Săi, care au adormit în El, vor fi făcuți vii și vor fi scoși din fiecare mormânt și din fiecare cimitir în viața de înviere și în glorie. Aceasta este o legătură cu o mângâiere neobișnuită: un Hristos înviat și aceia care au adormit, și nu numai aceasta. Ei sunt chiar aceia, care primii vor învia. Ai putea să gândești, că ei au pierdut ceva, prin faptul că au plecat de pe scenă și nu mai sunt aici, pentru ca în trupurile lor să fie martori ai gloriei Sale, cu care El va reveni. Dar dacă este așa, totuși în orice caz pentru aceasta ei vor fi primii în ziua puterii Sale: „Întâi vor învia cei morți în Hristos”. Cât de mult se potrivește aceasta Lui, să-Și extindă puterea spre cei mai slabi, așa că acolo unde moartea – rodul păcatului omului – a pătruns și și-a revendicat drepturile, Hristos va arăta în primul rând biruința învierii Sale în ziua puterii Sale. După aceea noi, cei vii, vom fi răpiți împreună; împreună – gândește-te: nu va mai fi nici o despărțire, nici un salut de adio, răpiți împreună în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; nu ca să ne întâlnim unii cu alții, ci ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

O dovadă istorică pentru această legătură

Deci învierea Sa ne garantează faptul acesta. Și doresc să vă dau cu plăcere un exemplu mic despre aceasta. S-a arătat deja aceasta din primul moment când Dumnezeu nostru a revelat această mare și minunată realitate. În evanghelia după Matei vedem primul lucru după moartea Domnului Isus Hristos; perdeaua Templului s-a rupt în două de sus până jos și pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Toate sferile au simțit atingerea Biruitorului. El a făcut așa fel, că atingerea Sa a fost simțită în cer și pe pământ; și mormintele s-au deschis, ca și cum morții i s-ar fi spus: până acum ai avut dreptul să ții cu tărie, dar acum nu-l mai ai. – Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora. Gândește-te cum în primele momente ale biruinței lui Isus Dumnezeu nostru a dat expresie efectului acestei biruințe, că mormintele nu mai trebuiau să țină cu tărie ceea ce posedau, și că în felul acesta învierea era asigurată. Erau semne vizibile ale puterii morții Sale și ale învierii Sale. Aceasta este o realitate foarte binecuvântată, că deja în primele momente ale biruinței lui Isus nouă ni se prezintă simbolic învierea acelor care sunt ai lui Hristos.

Învierea este și dovada pentru judecata care va veni

Dar mai este și o altă consecință și roadă a învierii lui Hristos, care este foarte serioasă. Și mi-aș putea imagina, că cineva probabil gândește, că aici nu sunt ascultătorii potriviți pentru a le prezenta aceasta. Dar noi nu avem nici un drept să alegem și să culegem în lucrurile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu în cartea Sa leagă anumite realități cu anumite consecințe, fie că ele sunt mângâietoare sau foarte grave pentru suflet, atunci noi nu avem nici un drept să primim pe unele și să renunțăm la altele. S-ar putea ca aici să fie cineva pentru care Dumnezeu are un cuvânt special în această consecință, și de aceea din pricina voinței lui Dumnezeu nu doresc să rețin aceasta. În cartea Faptele Apostolilor 17.30 apostolul vorbește atenienilor culți despre timpurile de odinioară și cum S-a purtat Dumnezeu cu ei: „Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință” – și în privința aceasta nu sunt prea multe complimente cu privire la erudiția lor, filozofia lor, înțelepciunea lor și educația lor, indiferent dacă ei erau sălbatici sau oameni culți – aici toți sunt aruncați în aceeași oală – „Dumnezeu a

trecut cu vederea timpurile de neștiință”, El nu le-a socotit, dar „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”. la seama la aceste cuvinte: „să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți.”

Acesta este un loc cu o însemnătate adâncă și serioasă pentru fiecare dintre noi. Am văzut partea privilegiilor, partea care se cuvine copiilor lui Dumnezeu, dar este și cealaltă parte cu privire la învierea Domnului Isus, partea îngrozitoare a învierii, pentru lume. Sunt probabil unii aici care nu sunt copii ai lui Dumnezeu, care sunt încă în păcatele lor, departe de Dumnezeu, vinovați și pierduți. Și acum fii atent: învierea este asigurarea judecății, ea este premergătorul judecății, siguranța că judecata vine. Ar putea ceva să împovăreze conștiința sau inima cu o seriozitate mai mare decât aceasta, că Dumnezeu a rânduit o zi de judecată și că Judecătorul este deja stabilit? Dacă în seara aceasta este aici un păcătos, gândește la acest fapt: Dumnezeu a stabilit ziua judecății și Judecătorul este deja stabilit. Întrebi, de unde știu eu aceasta? El a înviat pe Isus dintre morți, și aceasta este dovada. Această înviere a Domnului Isus dintre morți este înconjurată de dovezi. Nu numai din partea propriilor Lui oameni, ci de diavolul și de vrăjmașii lui Dumnezeu. Ei au fost făcuți purtători de dovezi. Satan și iudeii au fost făcuți purtători de dovezi pentru adevărul învierii. Dumnezeu a înconjurat învierea Fiului Său cu dovezi de netăgăduit, și în legătură cu aceasta El ne spune, că El a stabilit o zi în care El va judeca lumea. Să nu gândești că este o întrebare referitoare la marele Tron alb. Aici nu este nicidecum vorba de problema celor morți. Aici este vorba de lumea locuită, scena localității de domiciliu a omului. El va judeca lumea aceasta în dreptate. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El acționează astăzi în har, dar – pentru ultima dată în har. El o va judeca după dreptate.

În timpul actual de har nu este nici un nor al judecății, și în timpul de judecată care va veni nu va fi nici măcar o singură rază de har. El va judeca printr-un Om, pe care lumea L-a scuipat, pe care L-au jucat cu picioarele, prin acest Om, pe care El L-a rânduit pentru aceasta, și El a dat dovada de netăgăduit despre aceasta, prin aceea că L-a înviat dintre morți.

Un apel serios

O, prieteni preaiubiți, dacă mă gândesc la roadele binecuvântate ale învierii Sale, la legătura în care noi am fost aduși prin învierea Sa, la lucrurile minunate, care ne aparțin ca și copii ai lui Dumnezeu, așa că noi putem numi pe Dumnezeu Tatăl nostru, așa cum ne-a fost vestit de Domnul înviat prin Maria Magdalena: „Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Dacă îmi amintesc, că prin înviere ni se predică iertarea păcatelor, prin acest Om, prin acest Isus înviat „vi se vestește iertarea păcatelor”; dacă mă gândesc că de la acest Om înviat și glorificat a coborât Duhul Sfânt; dacă mă gândesc că toți cei care sunt ai lui Hristos vor învia în puterea învierii lui Hristos; dacă meditez în liniște la aceasta – atunci mă pierd în admirare.

Dar, vai, nu pot să trec cu vederea aceasta: ziua hotărâtă și Judecătorul stabilit. Și rog pe aceia, care în seara aceasta sunt aici și nu sunt ai lui Hristos, să se gândească serios la cuvântul acesta: El „a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul

pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit” – atunci nu va fi nici un om în lumea aceasta care se va putea dezvinovăți, asigurarea este înaintea ochilor lui -: „prin faptul că L-a înviat dintre cei morți”. Voi ați putea fi ca atenienii, și voi ați putea să batjocoriți, așa cum făceau ei, atunci când au auzit despre învierea morților. Tot așa ca și păgânul sărman Festus, care a spus mai târziu: „Au niște neînțelegeri cu privire la religia lor” – nu ceea ce eu gândeam de fapt, ci neînțelegeri „cu privire la religia lor și la un oarecare Isus, care a murit și despre care Pavel afirmă că este viu”. Aceasta a fost tot ce îl interesa pe el. Și probabil aceasta este tot ce te interesează și pe tine, păcătosule. Dar rămâne totuși adevărat. Sabia judecății necruțătoare după dreptate atârnă deasupra lumii acesteia, și ziua practicării răzbunării a fost deja stabilită și Judecătorul a fost rânduit deja. Facă Dumnezeu prin harul Său ca aceia care nu sunt mântuiți să se gândească la aceasta. Pune-ți pe inimă, te rog, gândește-te ce îți mărturisește învierea. Și, preaiubiți frați și preaiubite surori, fie ca inimile noastre să se bucure în ceea ce ne aduce învierea, să se bucure de gloria și binecuvântarea pe care ea le-a adus spre gloriificarea lui Dumnezeu și pentru noi, prin Isus Hristos Domnul nostru.

Tradus de la: [Die Früchte der Auferstehung](#)

Titlul original: „The Character and Power of Christ's Resurrection“
Prelegerea a doua din seria „The Resurrection of the Lord Jesus from among the Dead“, Londra 1886

Traducere: Ion Simionescu